

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. III. Utrùm annus probationis necessariò debeat esse continuus sine interruptione, & aut, si quis post finitum novitiatum religionem deserat, sed postea eam redeat, iterum probari debeat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

manè illius diei professionem facere, sed expectare debet ad tempus pomeridianum, &c. prout ex verbis Tridentini loco citato, colligitur. Habent tamen Moniales S. Dominici à B. Pio V. concessam sibi gratiam, quòd earum novitiæ post expletum decimum sextum ætatis annum, si in mortis articulo constitutæ videantur, profiteri possint, etiamsi annum novitiatus nondum absolverint, quæ gratia ad omnes etiam religiosos ordines extendenda est, qui cum dictis Monialibus in privilegiis communicant.

S. III.

Virum annus probationis necessario debeat esse continuus sine interruptione, & an, si quis post finitum novitium religionem deserat, sed postea ad eam redeat, iterum probari debeat?

AD legitimum novitium, & validam subsequentem professionem, requiritur necessaridò annus probationis prævius continuus, ita ut nullam notabilem interruptionem patiatur, si fiat animo deserendi religionem; quo in casu, si interruptio longior fuerit, ex omnium sententia iterum inchoari debet annus probationis (cùm per talem interruptionem non tantùm status mutatus videatur, sed asperitates ordinis, quas majores secum trahit continuatio, non satis expertus sit novitius, nec religio novitii talis perseverantiam satis probare possit) si verò modica tantùm illa fuerit, ad paucos scilicet dies, & novitius mox redierit, quam vis etiam in hoc casu consultius sit, ad Novitii constantiam explorandam, inchoare iterum novitium, potest tamen variis circumstantiis

perpensis, in tali casu, non censerì moraliter interruptus novitatus, cùm modica talis absentia, quasi nulla, computari debeat.

Quòd si tamen post expletum annum probationis, ad seculum v. g. ante factam professionem rediret novitius, & postmodum penitentia ductus adiret iterum ad eandem religionem, probabile est, quòd sine nova probatione, & novitiatu ad professionem admitti posset, nisi res notabiliter ex parte alterutra mutata fuissent, *Gloss. in c. Eum qui 31. V. certus. De regulis juris in 6.* cùm enim jura non requirant immediatè subungi professionem novitiati, per continuum autem annum expertus hic novitius sit religionem, & religio etiam per annum illius notitiam habuerit, non videtur novus annus probationis requirendus, nisi ex parte alterutra religionis scilicet, vel talis redeuntis, notabilis mutatio facta fuisset: & propter hanc causam sæpius consultum erit, ad probandam constantiam talis mutabilis Novitii, Novitium integrum de novo inchoare; quod semper necessarium erit, si ad aliam diversi ordinis regulam, aut religionem, sive strictior, sive laxior, hæc habeatur, transierit religiosus, quo in casu semper ordinis illius per annum probatio præmitti debet, antequam fiat ordinis illius professio, cùm probatus pro uno ordine, non eo ipso probatus habeatur pro alio ordine.

Non requiritur tamen necessaridò præmittendus iterum novitatus, si ex aliquo defectu ætatis v. g. aut alterius inhabilitatis personæ, irrita fuit professio, aut si injustè

Injustè ejectus per Superiorem, ad quem appellaverat, fuit restitutus; aut si sanz mentis ad probationem admissus, currente tamen postmodum anno novitiatus, in furorem, vel amentiam incidit, ita ut, si hæc ultra dies octo, vel decem non duret, nihil interruptatur novitiatus, neque tempus illud post exactum annum supplendum sit (cùm modicum tale pro nihilo reputetur) suppleri tamen debeat tempus furoris, aut insanie, si diutius per duos v.g. menses duret, cùm in tali casu non quidem omninò cesset novitiatus, sicuti cessat mutata voluntate, dormiat tamen quasi, & suspendatur, ita ut suppleri debeat.

§. IV.

An, & quâ ratione impuberes ingredi possint religionem, & in illam recipi, vel à parentibus offerri?

Possumt tam pueri, quàm puellæ religionem ingredi, & habitum regularum assumere, etiam ante annos pubertatis expletos; & infantes etiam, cum consensu tamen parentum (ut à mundi vanitate abstracti, regulari vitæ assuescant) non tamen verè & propriè novitiatum agere, aut in anno probationis censebuntur, ante annos pubertatis expletos, cùm ante hos annos, discretionem sufficientem habere non censeantur ad religionis experientiam, ac austeritates, præsertim circa votum castitatis.

Quin imò parentes possunt liberos suos impuberes offerre religioni, non tantùm, ut sub regulari disciplina vivant, ac educantur, sed ut suo tempore probationis annum inchoare, ac in religio-

ne tali profiteri, si placeat, possint. Ejectus autem hujus oblationis, aut ingressus impuberis est, quòd parente, si mel in talem filii, aut filie impuberis ingressum, expressè vel tacitè, lata tamen non revocando, consenserunt, postea voluntatem suam non possunt, & liberos taliter oblatos, aut ingresses revocare, sicuti revocare possunt eos, in quorum ingressum non consenserunt. Si quis 2. h. t. neque possunt taliter oblati, aut ingressi, ante pubertatis annos ad sæculum redire: prout dicitur in can. 2. caus. 20. q. 2. Vide præter hæc rari usùs materia apud Aul. Mea loco citato.

§. V.

De libertate ingrediendi religionem, & egrediendi, quam habent novitii.

Quòd possint liberi, inchoatam etiam, & invitis parentibus, religionem absolurè ingredi, certissimè patet est c. Cùm virum 12. h. r. & ratio naturalis probat, quæ cuilibet, sicuti ad matrimonium carnale liberum arbitrium relinquit, ita etiam ad matrimonium spirituale religionis professionis; quæ hæc ipsa ratio naturalis satis docet, honestum, decens, & rationabiliter conveniens esse, ad hoc tam arduum mutandi statûs negotium, parentes etiam de hoc edocuisse saltem, si coacti eorum haberi non possit.

Egredi autem intra annum probationis ex novitiatu, & ad sæculum redire, liberè possunt novitij, ita ut à religione egrediendi facultatem petere teneantur, nec ad ullas expensas solvendas obligentur.